

עפ"ג 50950/05/15 - מדינת ישראל נגד אדהם חלבי

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ג 50950-05-15

בפני הרכב כב' השופטים:

י. גריל, שופט בכיר (אב"ד)

ש. שטמר, שופטת בכירה

ס. ג'יוסי, שופט

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז חיפה - פלילי

ע"י ב"כ עו"ד גב' ע. אייזינגר

נגד

אדהם חלבי

ע"י ב"כ עו"ד גב' ראניה סרוג'י - סניגוריה ציבורית

פסק דין

א. בפנינו ערעור המדינה על גזר דינו של בית משפט השלום בחיפה (כב' ס. הנשיא, השופטת א. קנטור), מיום 28.4.15 בתיק פלילי 35547-08-14, לפיו נדון המשיב, יליד 1987, לשישה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים למשך שלוש שנים שלא יעבור עבירות לפי סעיף 192 של חוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"), 12 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים שלא יעבור עבירות בניגוד לסעיפים 144, 273 ו-186 של חוק העונשין, תשלום קנס בסך 7,500 ₪ ופיצוי שלושת השוטרים בסכום של 1,500 ₪

כל אחד מהם.

ביצוע עבודות השירות מעוכב.

ב. הנסיבות הצריכות לעניין הינן בתמצית אלה:

בהתאם לכתב האישום המתוקן, שבעובדותיו הודה המשיב, הגיעו שוטרים ביום 20.8.14 לבית משפחת המשיב בדלית אל כרמל, כדי לבצע חיפוש בדירה מכח צו חיפוש. השוטרים דפקו על דלת הדירה ומשנפתחה הדלת, עמדו בפתח הוריו של המשיב. השוטרים הציגו את עצמם ואת צו החיפוש להוריו של המשיב. בעוד השוטרים משוחחים עם הוריו של המשיב, הגיע המשיב לפתח הדירה, כשהוא כועס וצעק לעבר השוטרים: "תלכו מכאן אף אחד לא נכנס לבית". לאחר מכן טרק המשיב את דלת הדירה וברח לתוכה. השוטרים בתגובה, פתחו את דלת הדירה והבחינו במשיב כשהוא מחטט בארון פלסטיק בחדרו. השוטרים ניגשו אל המשיב והודיעו, כי בכוונתם לבצע חיפוש בדירה. למשמע דברים אלה, תקף המשיב את אחד השוטרים, דחף אותו בחוזקה, והרים את ידו לחבוט שוב בשוטר, אולם השוטר התיז גז פלפל בפניו של המשיב, לאחר שהזהירו.

ג. בהמשך שב ותקף המשיב את אותו שוטר, כשחבט בראשו מכת אגרוף וכתוצאה מעוצמת המכה, נפל השוטר ארצה. במקביל, ניסה שוטר אחר לסייע לשוטר הקודם לרסן את המשיב, אך הלה תקף גם שוטר זה, בכך שחבט מכת אגרוף בחזהו. שוטר נוסף ניסה אף הוא לרסן את המשיב, אך הלה השתחרר מאחיזתו של השוטר וברח מן הדירה. אחד השוטרים רדף בעקבות המשיב אל מחוץ לדירה. המשיב ברח לחנות בשר סמוכה, נכנס לשטחה, נטל ממשטח ההשחזה סכין בעלת להב קבוע, ורץ בחזרה לעבר השוטר, כשהוא אוחז בסכין וידו מונפת.

נטען, כי במעשיו אלה איים המשיב על השוטר בפגיעה בו שלא כדין, בכוונה להפחידו.

לאחר שהשוטר שלף את נשקו האישי יחד עם נרתיקו, שמט המשיב את הסכין ונמלט מן המקום. מאוחר יותר הסגיר את עצמו המשיב למשטרה.

ד. בחיפוש שבוצע בחדרו של המשיב, בארון בו נצפה המשיב מחטט (כמצוין כבר לעיל), נמצא אקדח מסוג "יריחו" המסוגל להמית אדם או לפגוע בו. מספרו הסידורי של האקדח שוייף ונמחק, ובנשק הייתה תחובה מחסנית ובה 6 כדורים.

בהמשך, בארונות סמוכה, נמצא המשיב כשהוא מחזיק בתחמושת, דהיינו, קופסת תחמושת תקנית שהכילה 34 כדורי 9 מ"מ, מיכל גז פלפל וזוג אזיקים.

ה. המערערת ייחסה למשיב עבירות של החזקת נשק שלא כדין, לפי סעיף 144(א) רישא של חוק העונשין; החזקת חלק מנשק ותחמושת, לפי סעיף 144(א) סיפא של חוק העונשין; תקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו, לפי סעיף 273 של

עמוד 2

חוק העונשין והחזקת אגרופן או סכין למטרה לא כשרה, לפי סעיף 186(א) של חוק העונשין.

ו. בישיבת בית משפט קמא מיום 23.11.14, לאחר שתוקן כתב האישום, הודיעו הצדדים על הסדר, לפיו יודה המשיב בעובדות כתב האישום המתוקן, כשהטיעון לעונש יהיה חופשי. המערערת תטען למאסר בפועל של ממש נוכח חומרת כתב האישום ואילו בא-כוחו דאז של המשיב, עתר להטלת עונש מאסר שלא יעלה על 6 חודשים ושניתן יהיה לרצותו בעבודות שירות.

המשיב הודה בעובדות כתב האישום המתוקן והורשע בהתאם.

ז. המשיב הופנה אל הממונה על עבודות שירות, תוך הבהרה שאין בכך משום קביעת עמדה לגבי העונש שיוטל בסופו של דבר, וכן הוזמן תסקיר שירות המבחן.

חוות דעתו של הממונה על עבודות שירות הייתה חיובית.

ח. מתסקיר שירות המבחן מיום 27.2.15 עולה, כי עד מעצרו התגורר המשיב בבית הוריו ולמד מסגרות ורתכות, אך לא השלים לימודיו עקב מעצרו. במקביל ללימודיו עבד ברפת לגידול בקר שבבעלות המשפחה. לצבא לא גויס המשיב מחמת חוסר התאמה, ולדבריו בחר שלא להתגייס מתוך רצון לסייע לאביו בניהול העסק.

עולה מן התסקיר, כי המשיב הופנה לראשונה לשירות המבחן בשנת 2007 בגין עבירות התפרצות לרכב, שבל"ר, היזק לרכוש במזיד וכן החזקת סכין. בתיק זה הוטל על המשיב צו של"צ ללא הרשעה.

ט. צוין בתסקיר, שהמשיב קיבל אחריות פורמאלית לביצוע העבירה, אך בלט קושי בקבלת אחריות בסעיפים המתארים התנהגות תוקפנית מצדו. לטענתו, נלחץ מן החיפוש בביתו על רקע נוכחות אחיינו הקטן בבית וחשיפתו לחיפוש השוטרים, ובקשתו של המשיב לאפשר לו להתלבש, לא התקבלה על ידי השוטרים, דבר שעורר את כעסו.

המשיב הכחיש בפני שירות המבחן, כי התנהג בתוקפנות כלפי השוטרים על פי המתואר בכתב האישום וטען, שאם אמנם נהג באלימות, המניע לכך היה חרדה וחשש.

המשיב הביע בפני שירות המבחן חרטה וזאת נוכח המחירים האישיים שהוא משלם, ובכלל זה פגיעה כלכלית בעסק, אך לעומת זאת ביטא הבנה מצומצמת להשלכות החברתיות של הסתבכותו ופגיעה אפשרית באחר.

בשיחה עם שירות המבחן, המשיב לא התחבר לקיומו של צורך בטיפול או בקיום תהליך טיפולי לצורך בירור ואבחון דפוסי התנהגות שלו.

י. מסכם שירות המבחן: "בהעדר נזקקות למסגרת טיפולית לצד הספקות והעמימות שהשאיר אצלנו באשר לתוכן העבירה, התנהלותו והמניעים מאחורי ביצועה, שאינם בהלימה עם אורח חייו הכללי, אנו מעריכים כי הסיכון להישנות עבירה נוספת קיים" (ההדגשה שלנו).

מוסיף שירות המבחן, כי בהעדר חיבור מינימאלי לצורך טיפולי, אין המלצה טיפולית בעניינו של המשיב.

יא. למרות הערכת שירות המבחן בדבר פוטנציאל להישנות העבירה, סבור שירות המבחן כי מיצוי הדין עם המשיב, על רקע מאפייני אישיותו, עלול להעצים את קשייו הרגשיים ולחשוף אותו לדפוסי התנהגות עבריינים ולהגביר את הסיכון להישנות עבירה. מכאן ההמלצה להטיל על המשיב מאסר קצר שניתן יהיה להמירו בעבודות שירות, שכן בעונש זה יש אלמנטים מרתיעים שבאפשרותם לחבר את המשיב לפסול בהתנהגותו, וזאת בצד עונש מותנה, קנס והתחייבות להימנע מעבירה.

יב. בישיבת בית משפט קמא העידו מטעמו של המשיב, שני עדי אופי:

העד האחד היה ראש מועצת דלית אל כרמל, מר רפיק חלבי, שהוא קרוב משפחה של המשיב. העד מסר כי המשיב הביע בפניו חרטה עמוקה. העד הביע תקווה שהמשיב הפיק את הלקח וכי זו העבירה הראשונה והאחרונה שלו. העד מסר, כי המשיב בדרך לשיקום מלא, וכי הרשות המקומית תוכל לסייע למשיב להיות אדם פעיל וחיובי בחברה.

עד האופי הנוסף היה נשיא מכללת הכרמל, ד"ר אכרם חסון, המכיר היטב את משפחת המשיב, ואף הוא מסר שהמשיב הביע חרטה עמוקה. העד ציין, שהמשיב משתף פעולה, רוצה לבנות את עתידו, ועומד להתארס. העד מסר, שהוא ייקח את המשיב למסלול לימודים ולמחויבות אישית לתת ולתרום לחברה והוסיף, שחשוב לתת הזדמנות למשיב לשקם את חייו ולהפוך לאזרח טוב. לדעתו של העד, הטלת עונש מאסר על צעירים, עלולה להפוך אותם לעבריינים ולא בכל מקרה הם חוזרים למוטב.

בחקירתו הנגדית, אישר העד, שמעשיו של המשיב חמורים, אך לדעתו אין המדובר בעבריו "מדופלם", אלא באדם נורמטיבי ממשפחה מכובדת ולכן יש לעזור לו להשתקם. באשר למסר לצעירים אחרים בשוב, מסר העד, שביחד עם ראש המועצה הוקמה ועדה ציבורית, ובנוסף נכתב גם בעיתונות ובאתרי האינטרנט שפרנסי הישוב מתנגדים לכל מעשה של תקיפת שוטרים או הכשלתם במילוי תפקידם.

יג. ב"כ המערערת טענה בפני בית משפט קמא למתחם ענישה שבין 18 עד 30 חודשי מאסר בפועל. לטענת ב"כ המערערת בפני בית משפט קמא, אין לקבל את הטענה כאילו מצא המשיב את הנשק מספר שעות קודם לכן, וכן תוהה ב"כ המערערת, מדוע לא נמסר הנשק מיידית למשטרה ומדוע הוסתר והוסלק בחדרו של המשיב, כשהמסקנה המתבקשת מהתנהגות זו היא, שמדובר בהחזקת נשק מתוכננת ומכוונת. ב"כ המערערת הגישה גם טיעונים בכתב, תוך הפניה לפסיקה.

יד. הסנגור שייצג את המשיב בפני בית משפט קמא, ציין, שהמערערת לא סתרה את טענת המשיב ואת ההובלה,

ההצבעה, והמיקום שבו מצא המשיב את הנשק והחזיקו למספר שעות. כמו כן הצביע הסנגור על התיקון המהותי שבוצע בכתב האישום, והדגיש כי לא נגרם כל נזק לשוטר. תקיפת השוטר ע"י המשיב הייתה, לאחר שהמשיב רוסס בתרסיס גז פלפל. באשר להחזקת הסכין, טען הסנגור, שההחזקה בה הייתה לזמן קצר ביותר. הסנגור טען, שייתכן והמספר הסידורי של האקדח מחוק או משויף, אך לא ידוע מי עשה זאת.

טו. באשר לפסיקה בדבר הטלת עונש מאסר בפועל בגין עבירות אלה, טען הסנגור שיש גם פסיקה המסתפקת בריצוי עונש המאסר בעבודות שירות.

טז. כמו כן ציין הסנגור, שהמשיב היה עצור מיום 20.8.14 עד 8.10.14 וביקש להביא בחשבון גם את הודאתו של המשיב, שהביאה לחסכון בזמן שיפוטי, ולהסתפק בהטלת עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות, כשבמקביל יעבור המשיב תהליך שיקום בקהילה.

יז. בגזר הדין מיום 28.4.15 קבע בית משפט קמא, כי הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה ממעשיו של המשיב, הינם ההגנה על שלום הציבור ובטחונו, ההגנה על עובדי ציבור בכלל, ושוטרים בפרט, על מנת לאפשר להם למלא את תפקידם כהלכה ובמיוחד נפגע הערך החברתי של השמירה על ערך החיים, שהרי בנשיאת נשק ותחמושת, קיים פוטנציאל של ממש לפגיעה בערך חברתי זה.

באשר למידת הפגיעה, ציין בית משפט קמא, כי המשיב אמנם החזיק בנשק בנסיבות המתוארות בכתב האישום, אך גרסתו, לפיה מצא את הנשק מספר שעות קודם לכן, לא נסתרה.

יח. מאידך גיסא, הוסיף וקבע בית משפט קמא, כי לא זו בלבד שהמשיב החזיק באקדח מסוג "יריחו", אקדח שמספרו הסידורי שויף ונמחק, אלא שבנשק הייתה תחובה מחסנית ובסמוך נמצאה תחמושת נוספת.

בכל הנוגע לעבירת האיומים, קבע בית משפט קמא, כי המשיב איים על השוטר, כשהוא רץ לעברו בעודו אוחז בסכין, כשידו של המשיב מונפת. מדובר באיום ממשי, אם כי כתב האישום מציין שהמשיב נטל את הסכין מחנות בשר סמוכה.

עוד מוסיף בית משפט קמא, כי המשיב אמנם תקף את השוטרים כמפורט בכתב האישום, אך אין אינדיקציות שהשוטרים נחבלו, אם כי אחד השוטרים נפל ארצה.

יט. באשר לנסיבות הקשורות בעבירה, פירט בית משפט קמא כדלקמן:

1. המשיב היה המבצע היחיד של העבירות.
2. התנהלותו של המשיב מצביעה על תעוזה והעדר מורא מפני השוטרים.

3. התנהלותו של המשיב מצביעה על העדר כל רסן.

4. נטילת הסכין לא הייתה מתוכננת לפי עובדות כתב האישום, אלא אקט אימפולסיבי, שכן המשיב לא הצטייד בסכין, אלא נטל אותה מחנות בשר סמוכה, אליה ברח.

5. הנשק והתחמושת היו מוסלקים בארונות בחדרו של המשיב.

כ. בשים לב לעקרון ההלימה, בערכים החברתיים שנפגעו, במידת הפגיעה באותם ערכים, בנסיבות הקשורות בעבירה, ובמדיניות הענישה, קבע בית משפט קמא, כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר בן שישה חודשים, שניתן בנסיבות מסוימות להמיר לעבודות שירות, לבין מאסר בפועל לתקופה של 18 חודשים.

כא. בית משפט קמא ציין, כי לפי הוראת סעיף 40 ד' של חוק העונשין, אם מצא בית המשפט שהמשיב השתקם או שיש סיכוי ממש כי ישתקם, רשאי בית המשפט לחרוג ממתחם העונש ההולם, בהתאם לשיקולי השיקום, ולאמץ את המלצות תסקיר שירות המבחן לעניין זה. ואולם, כך מוסיף וכותב בית משפט קמא, מתסקיר שירות המבחן לא עולה שיש סיכוי לשיקום, אם כי לחובת המשיב אין הרשעות קודמות ועד כה הוא תיפקד באורח נורמטיבי. שירות המבחן התרשם, כי הסיכון להישנות עבירה נוספת קיים, וכי המשיב אינו מכיר בצורך בטיפול. לכן, הגיע בית משפט קמא למסקנה, שאין לחרוג ממתחם העונש ההולם.

כב. באשר לנסיבות שאינן קשורות בעבירה, ציין בית משפט קמא, כי המשיב הודה בהזדמנות הראשונה במסגרת הסדר, חסך מזמנם של העדים, הצדדים ובית המשפט, בכך שהודה, כאמור לעיל, ונטל אחריות על מעשיו, לאחר שכתב האישום תוקן לקולא.

עוד הוסיף בית משפט קמא, כי הטלת מאסר בפועל בנסיבות אלה, תהווה פגיעה קשה במשיב, שעד כה לא ריצה מאסר, וכן ייפגעו בני משפחתו. המשיב שהה במעצר של ממש מיום 20.8.14 ועד 8.10.14 ולאחר מכן שוחרר בתנאים מגבילים של מעצר בית מלא למשך כמעט שלושה חודשים, וגם כיום הוא שוהה בתנאים מגבילים תחת איזוק אלקטרוני.

כג. נוכח כל אלה החליט בית משפט קמא, להטיל על המשיב עונש המצוי ברף התחתון של המתחם שנקבע ע"י בית המשפט, מבלי לקזז את תקופת המעצר מתקופת ששת החודשים, שבהם יהא על המשיב לבצע עבודות שירות, זאת בנוסף לעונש מרתיע צופה פני עתיד, קנס משמעותי ופיצוי לשוטרים, באופן שימחיש למשיב את השלכות מעשיו ויציב לו גבולות לעתיד.

נוכח כל האמור לעיל, הטיל בית משפט קמא על המשיב את העונשים אותם פירטנו בפתח דברינו, וכאמור ביצוע עבודות השירות מעוכב, בשים לב לבקשתה של המערערת.

כד. המערערת ממאנת להשלים עם גזר דינו של בית משפט קמא וערעורה המפורט מונח בפנינו.

לטעמה של המערערת שגה בית משפט קמא משהטיל על המשיב מאסר בפועל נמוך משמעותית מרף הענישה הקיים, תוך קביעה שהעונש ירוצה על דרך של עבודות שירות.

כה. עובדות כתב האישום, כך טוענת ב"כ המערערת, מלמדות שענייננו במי שאינו ירא משלטון החוק. במעשיו של המשיב, ניכרת סכנה ממשית ומובהקת לשלום הציבור. המשיב החזיק בביתו אקדח מסוג "יריחו", ללא רישיון כדן, הטעון במחסנית עם 6 כדורים וכן החזיק בנוסף, בחדרו, כדורים נוספים, גז פלפל, ואזיקים וכאשר הגיעו שוטרים לערוך חיפוש אחר הנשק, התנגד באלימות לחיפוש.

עמדת המערערת היא, שהחזקת אקדח מסוג "יריחו", טעון במחסנית עם כדורים, מלמדת על מסוכנות גבוהה ביותר, זאת בוודאי כאשר הפסיקה מדגישה את הצורך בהחמרת הענישה בעבירות נשק (ע"פ 1332/04 פס נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(5) 541, 544).

מוסיפה המערערת, כי דבריו הנ"ל של בית המשפט העליון שנאמרו לפני כעשור, נכונים ביתר שאת נוכח היקפן המתרחב של עבירות המבוצעות כיום בנשק בכלל וזמינותו המדאיגה של נשק בלתי חוקי במחוזותינו.

כו. לטענת המערערת שגה בית משפט קמא, משלא שקל לחומרה את מעשיו של המשיב, שעה שהורשע בתקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו, בנוסף לעבירות הנשק. התקיפה בענייננו, הייתה כלפי מספר שוטרים ובעוצמה יתרה: המשיב לא היסס להלום באגרוף בראשו של השוטר שנפל ארצה מעוצמת המכה, ובהמשך נתן מכת אגרוף בחזהו של שוטר אחר, שגם הוא ניסה לעוצרו. המשיב אף לא היסס לברוח משוטר שרדף אחריו, נכנס לחנות בשר, נטל סכין, אחז בסכין כשידו מונפת, ובכך איים על השוטר. רק לאחר שהשוטר שלף את נשקו האיש, שמט המשיב את הסכין ונמלט מן המקום.

כז. טוענת המערערת, כי שגה בית משפט קמא, כשלא החמיר בעונשו של המשיב לנוכח שילוב העבירות בהן הורשע: עבירות נשק, אלימות חמורה כלפי שוטרים, החזקת סכין ואיום כלפי שוטר, ובגין כל אלה, כך מלינה המערערת, גזר בית משפט קמא על המשיב, עבודות שירות בלבד ללא כל נימוק המניח את הדעת.

כח. עוד טוענת המערערת, כי שגה בית משפט קמא משקיבל את גרסתו של הסנגור, שהועלתה לראשונה בטיעון לעונש, לפיה מצא המשיב את הנשק מספר שעות קודם לכן. לטענת המערערת טענה זו אינה עולה ממכלול הראיות בתיק: הנשק הוסתר בחדרו של המשיב במקום מסתור, בנשק הייתה תחובה מחסנית, ובארונית ליד נמצאה תחמושת נוספת. כל אלה נסיבות, שלטענת המערערת אינן מעידות על מציאה מקרית של הנשק.

כט. עוד טוענת המערערת, כי שגה בית משפט קמא, משהקל בדינו של המשיב בנימוק שהשוטרים לא נחבלו. לטענת המערערת, מי שנותן מכות אגרוף בראשו של שוטר אחד ובחזהו של שוטר אחר, דינו למאסר גם אם השוטרים

לא נחבלו.

ל. מוסיפה המערערת שבגזר דינו קבע בית משפט קמא, כי התנהלותו של המשיב מלמד על זלזול באוכפי החוק, מצביעה על תעוזה והעדר מורא מפני השוטרים, וכן על העדר כל רסן. למרות קביעות אלה, הקל בית משפט קמא בדינו של המשיב ולא יישם נכונה את המסקנה המתבקשת: הטלת עונש מאסר בפועל.

לא. כן מוסיפה המערערת, שהתסקיר שניתן בעניינו של המשיב, איננו חיובי, וצוין כי המשיב קיבל אחריות פורמאלית בלבד, בלט הצורך שלו בהסתרת מידע, הוא לא התחבר לקיומו של צורך בטיפול, והסיכון להישנות עבירה נוספת - קיים. גם מטעם זה היה על בית משפט קמא להחמיר בדינו של המשיב.

לב. עוד טוענת המערערת, כי שגה בית משפט קמא, בהעמידו את מתחם הענישה ההולם על תקופה שבין שישה חודשים בעבודות שירות ל-18 חודשי מאסר בפועל. לטענת המערערת מתחם זה אינו מתיישב עם עקרון ההלימה. לכן ביקשה המערערת, שבית משפט קמא יציב את המתחם הראוי על תקופה שבין 18 חודשים ועד 30 חודשי מאסר. ואולם, בכל מקרה, גם בגדר המתחם שקבע בית משפט קמא, הוטל על המשיב עונש הנמצא ברף הנמוך של המתחם, ללא הצדקה ובהעדר נסיבות מיוחדות שיצדיקו זאת.

ב"כ המערערת מפנה בערעור לפסיקה, ממנה עולה כי בגין עבירות דומות, הוטלו על נאשמים תקופות מאסר בפועל שנעו בין 8 חודשי מאסר ועד 12 חודשי מאסר בפועל.

לג. בישיבת בית המשפט שהתקיימה בפנינו ביום 9.7.15, שמענו את טיעוניהן בעל פה של באות-כח הצדדים.

ב"כ המערערת חזרה על תמצית הטענות אשר פורטו בהודעת הערעור.

לד. הסנגורית, שייצגה את המשיב בהליך הערעור שבפנינו (עו"ד גב' ראניה סרוג'י), טענה, שערכאת הערעור מתערבת רק כשיש סטייה קיצונית ממדיניות הענישה ולטעמה לא הובא אף לא טיעון אחד שיש בו כדי להצדיק התערבותה של ערכאת הערעור.

באשר לאורך התקופה שהמשיב החזיק בנשק, טענה הסנגורית, שלא היה ראוי להעלות את טענתה של המערערת בעניין זה הואיל וטיעון זה מתייחס לממצא עובדתי.

לטעמה של הסנגורית, ככל שהמערערת חלקה על טענת הסנגור שהועלתה בפני בית משפט קמא, שהנשק הוחזק בידי המשיב על פני מספר שעות בלבד, היה על ב"כ המדינה בדיון בפני בית משפט קמא, להודיע על התנגדותה לטיעונו זה של הסנגור בפני בית משפט קמא או לבקש לבטל את הסדר הטיעון ולנהל את התיק. לכן טענת הסנגורית בפנינו היא, שטענתה זו של המערערת באשר למשך התקופה שהמשיב החזיק בנשק, היא טענה בעלמא שאין

להעלותה בשלב הערעור.

לה. הסנגורית טענה בפנינו, כי המשיב מצא את האקדח שהיה בביתו וברגע שהמשיב ראה את השוטרים הוא ידע שהוא עושה טעות. לטענתה, האקדח היה בארון מחמת החשש של המשיב מפני ההשלכות של מציאת האקדח ברשותו. באשר לתגובתו האלימה של המשיב, טוענת הסנגורית, כי תגובה זו באה מתוך מצוקתו, בה הוא חש באותו רגע, וכן כתוצאה מכך שאחד השוטרים ריסס אותו בגז פלפל. מכל מקום, המדובר במקרה שבו בוצעה העבירה ללא תכנון מוקדם, דהיינו, אירוע נקודתי שהסתיים תוך זמן קצר.

לו. באשר לעבירה של החזקת סכין, טענה הסנגורית, כי המשיב אכן הודה בהחזקת סכין ואולם, הסכין הייתה בחנות בשר שאינה שייכת לו. הוא נטל את הסכין מן החנות. מדובר לטעמה, בעבירה של החזקת סכין ברף הנמוך ביותר.

לז. באשר לניסיונה של ב"כ המערערת להעמיד בספק את הטענה, כאילו המשיב מצא את הנשק מספר שעות בלבד קודם לבואם של השוטרים לביתו, חזרה וטענה הסנגורית, שהיה מקום להחזיר את התיק לבית משפט קמא כדי לדון בשאלה הראייתית, אם נכונה הטענה אם לאו.

לח. מכל מקום, ביקשה הסנגורית שלא להתערב בענישה. אמנם הסנגורית ערה לכך שהתסקיר לא בא בהמלצה פורמאלית בעניינו של המשיב, אך יחד עם זאת לוקח התסקיר בחשבון, את המקום בו מצוי המשיב מבחינת חייו, מבחינת המעורבות המשפחתית שלו, וכן הפנתה הסנגורית לכך שקצינת המבחן סברה, כי העונש הראוי בעניינו של המשיב, יהא ריצוי מאסר קצר על דרך של עבודות שירות.

עוד הוסיפה, כי עונש המאסר על דרך של עבודות שירות איננו עונש קל מבחינתו של המשיב, ויש בו כדי להשפיע באופן משמעותי על המשיב ובעיקר על העזרה שהוא יוכל להושיט לאביו, אשר מגדל בקר והמשיב הוא יד ימינו של אביו.

הסנגורית אף הדגישה, שבית משפט קמא הסביר בגזר דינו, שהוא לא ניכה את התקופה שבה שהה המשיב במעצר.

לט. באשר לעניין ההרתעה, סבורה הסנגורית, כי לא ניתן לומר במקרה זה, שהמסר הנדרש לא הועבר. שני עדי האופי שהעידו בפני בית משפט קמא, ציינו שהם ליוו את המשיב לאורך כל ההליך, מסרו על ההיכרות העמוקה שלהם עם המשפחה ופירוטו בפני בית משפט קמא את הצעדים בהם נקטו. צעדים אלה, נועדו לחדד את העברת המסר שהמעשים בגינם הורשע המשיב, הם פסולים וכן הדגישו עדים אלה, את שיתוף הפעולה הטוב שבין תושבי דלית אל כרמל לבין משטרת ישראל, ויש לראות בכך תגובה חינוכית והולמת את המקרה.

מ. הסנגורית ציינה, כי המשיב מתנדב במכללה של עד האופי ד"ר אכרם חסון. המשיב מיועד להיקלט שם.

בלימודים, משמע: מבחינת הרשויות ושירות המבחן לא מתבצע תהליך שיקום פורמאלי, אבל בחיי היום יום מקבל המשיב טיפול מקיף בכל התחומים, הוא יוכל לרכוש השכלה נוספת וכך הוא יצא נשכר והחברה תצא נשכרת.

הסנגורית הגישה לעיונינו מכתב של מכללת הכרמל מיום 24.6.15, לפיו פעיל המשיב בקבוצה התנדבותית למען הקהילה מאז חודש מאי האחרון, והוא ממשיך להתנדב, כפי שסוכם עמו ועם משפחתו, עד לסיום הפעילות של הפרוייקט ב-30.12.15. לאחר מכן תתבצע הערכה מחודשת כדי להמשיך במסלול לימודים לקראת הכשרה מקצועית.

מ"א. מכתב נוסף, מיום 23.6.15 הוא של ראש המועצה, המציין, כי המשיב מוכר לו היטב, וכי המועצה עוקבת אחריו גם באמצעות לשכת הרווחה המקומית, הרשות המקומית ערוכה לסייע בשיקומו המלא של המשיב, ומעוניינת בכך שהמשיב יהיה אדם פעיל וחיובי בחברה.

מ"ב. עד כאן תמצית הטיעונים של באות-כח שני הצדדים. בנוסף לכך נתנו דעתנו הן לפסיקה שאליה הפנתה ב"כ המערערת בערעורה, והן לאסופת הפסיקה שהגישה הסנגורית ושנועדה לבסס את טענתה כי רמת הענישה בבית משפט השלום, לא חרגה מרמת הענישה המקובלת במקרים דומים.

מ"ג. עיינו בכתב האישום המתוקן, בעדותם של שני עדי האופי שהופיעו בפני בית משפט קמא, בגזר דינו של בית משפט קמא, בתסקיר שירות המבחן, בנימוקי ערעורה של המדינה, בטיעון בעל פה של באות-כח שני הצדדים בפנינו בישיבה מיום 9.7.15, במסמכים שהוגשו ובפסיקה הרלוונטית, ומסקנתנו היא שעלינו להתערב בגזר דינו של בית משפט קמא.

מ"ד. תחילה עלינו לציין, כי שתיים מן העבירות בהן הורשע המשיב בהתאם להודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן, הינן עבירות מסוג פשע.

העונש בצדה של עבירה לפי סעיף 144(א) רישא של חוק העונשין, הינו מאסר עד 7 שנים.

העונש בצדה של עבירה לפי סעיף 186(א) של חוק העונשין, הינו מאסר עד 5 שנים.

מ"ה. מתוך עיון בפסיקה הרלוונטית עולה, שקיימים גזרי דין מחמירים יותר, כמו גם גזרי דין מתונים יותר, אך כידוע על בית המשפט לבחון כל מקרה ומקרה לפי נסיבותיו הפרטניות, הן הנסיבות של ביצוע העבירה והן הנסיבות של מבצע העבירה.

מ"ו. בית משפט קמא קבע, במקרה שבפנינו, כי מתחם הענישה ההולם הינו בין מאסר של שישה חודשים, שניתן בנסיבות מסויימות להמירו בעבודות שירות, לבין מאסר בפועל לתקופה של 18 חודשים. אכן, המערערת טוענת כי מתחם ענישה זה נמוך יתר על המידה וכי היה מקום לקבוע מתחם ענישה בין 18 חודשי מאסר לבין 30 חודשי מאסר בפועל, ואולם, לא מצאנו לנכון להתערב במתחם הענישה, כפי שקבע בית משפט קמא, אלא שאין באפשרותנו לקבל

את מסקנת בית משפט קמא, לפיה ראוי במקרה זה להורות על ריצוי עונש המאסר בפועל על דרך של עבודות שירות.

מ"ז. אנו סבורים, כי העבירות בהן הורשע המשיב לפי הודאתו, הן החזקת נשק שלא כדין, הן תקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו ולרבות איומים, והן החזקת סכין למטרה לא כשרה, מחייבות הטלת עונש של מאסר לריצוי בפועל מאחורי סורג ובריח. איננו סבורים שמתקיימות אותן נסיבות חריגות שעשויות היו להצדיק ריצוי עונש המאסר על דרך של עבודות שירות.

מ"ח. אנו מפנים לדבריו של בית המשפט העליון בע"פ 6294/10 אלקיעאן ואח' נ' מדינת ישראל (מיום 13.2.11), שם הוטל על כל אחד משני המערערים, עונש מאסר בפועל של 10 חודשים, לאחר שהודו, לפי כתב אישום מתוקן, בעבירה של החזקת נשק ותחמושת שלא כדין, לפי סעיף 144(א) של חוק העונשין.

המערערים נתפסו ברכב בו נסעו, כשכל אחד מהם החזיק ברשותו אקדח טעון ומחסנית, ואצל אחד מהמערערים אף נמצאה מחסנית נוספת בכיס מעילו.

בית המשפט העליון דחה את ערעורם של שני המערערים, בצינו בפסקה 5 לפסק דינו:

"המערערים אחזו בנשק טעון ומוכן לפעולה, וכן במחסניות נוספות. בית משפט זה עמד פעמים רבות על חומרתן של עבירות בנשק ועל החובה להטיל בעבירות אלו עונש חמור על מנת להרתיע מלבצע עבירות דומות... כפי שנפסק לא אחת החזקה של כלי נשק על ידי אדם שאינו מורשה בכך, בפרט כאשר מדובר בנשק מוכן לפעולה, יש בה פוטנציאל להוביל לתוצאות קשות, וזאת גם מקום שבו הנשק מוחזק, לכאורה, למטרות "הגנה עצמית" בלבד... המציאות השוררת בארץ המתבטאת בזמינותו של נשק חם שיש עמו פוטנציאל להסלמת האלימות העבריינית, מחייבת מתן ביטוי עונשי הולם והחמרה ברמת הענישה... יש לעשות כן עוד בטרם יעשה באקדח שימוש קטלני, באמצעות הרחקת המחזיק בו מן החברה לפרק זמן, והעברת מסר מרתיע באמצעות עונש מאסר ממשי לריצוי בפועל... עוד נפסק כי יש להרים תרומה מספקת לעקירת התופעה של החזקת נשק שלא כדין אשר לצערנו התפשטה במחוזותינו, ולהטיל עונש מאסר גם על מי שזו עבירתו הראשונה..."

בית המשפט העליון הוסיף וציין באותו עניין, כי למרות שהוצג בפניו במהלך הדיון מסמך לפיו התנתקו שני המערערים מן החמולה שאליה הם משתייכים, כדי להתרחק מן הסכסוך השבטי - אין בכך כדי לשנות מן התוצאה.

מ"ט. ב-רע"פ 2718/04 אבו דאחל נ' מדינת ישראל (מיום 29.3.04) נכתב:

"הסכנה הטמונה בעבירה החמורה של החזקת נשק מצדיקה הטלת עונשי מאסר לריצוי בפועל, גם על מי שזו עבירתו הראשונה. בבוא בית המשפט לשקול את הענישה בעבירות מסוג זה, עליו לתת משקל נכבד יותר לאינטרס הציבורי ולצורך להרתיע עבריינים בכח מלבצע עבירות דומות, על פני הנסיבות האישיות של העברין".

נ. בע"פ 4460/11 מדינת ישראל נ' אחמד פאיד (מיום 28.11.11) הוטלו על המשיב 16 חודשי מאסר לריצוי בפועל, זאת לאחר שהודה במסגרת הסדר טיעון במספר עבירות של נשיאת נשק ותחמושת שלא כדין, לפי סעיף 144(א) של חוק העונשין, מספר עבירות של החזקת נשק ותחמושת שלא כדין, לפי סעיף 144(ב) רישא + סיפא לחוק העונשין, וכן עבירת יריות באזור מגורים, לפי סעיף 340א לחוק העונשין.

בית המשפט העליון התערב בגזר דינו של בית המשפט המחוזי וקבע, כי עונש המאסר בפועל שעל המשיב לשאת בו, יעמוד על 24 חודשים, בצינו בפסקה 9:

"אכן נראה לנו כי הגיעה השעה להחמיר בעבירות של החזקת נשק ושימוש בו. נשק המוחזק שלא כדין עלול למצוא דרכו לידיים עוינות ועלול גם לשמש למטרות פליליות. יריות שמחה באירועים יש בהן כדי לסכן חפים מפשע. עם זאת, בשים לב לכך שערכאת הערעור אינה ממצה את הדין, בהתחשב באסמכתאות אותן הגישה המדינה בעניין הענישה הנוהגת, ובשים לב לכל טיעוני הסנגור עליהם עמדנו, נחמיר בעונש במקרה זה רק בצורה מתונה, ויהיו הדברים בגדר אזהרה לבאות".

נ"א. בע"פ 5120/11 בילאל שתיווי נ' מדינת ישראל (מיום 18.12.11), נדון המערער ע"י בית המשפט המחוזי, לאחר שהודה בעובדות כתב אישום מתוקן, בעבירות של החזקת נשק שלא כדין, קשירת קשר לביצוע פשע, מעשה פזיזות ורשלנות, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, שיבוש מהלכי משפט והסתייעות ברכב לביצוע פשע, ל-24 חודשי מאסר בפועל.

בית המשפט העליון מציין בפסק דינו (פסקה 3), כי הוא לא מצא לנכון לבקש את תגובת ב"כ המדינה לערעור.

עוד מציין בית המשפט העליון, בפסקה 4 של פסק דינו, כי המערער באותו עניין השתלב באופן חיובי בכלא, הביע רצון להשתלב בקבוצה טיפולית, הביע חרטה בפני שירות המבחן על ביצוע העבירות, אך יחד עם זאת לא התרשם שירות המבחן שהמערער מבין ונוטל אחריות לגבי המניעים והנסיבות שעמדו בבסיס ביצוע העבירה.

בית המשפט העליון דחה את הערעור וקבע, כי בנסיבות המקרה אין יסוד לטענת המערער, שהעונש שהוטל עליו חמור מזה שהגיע לו.

בהמשך, בפסקה 5, כותב בית המשפט העליון:

"לא אחת עמד בית משפט זה על החומרה היתרה הנוגעת לעבירות נשק בכלל ולעבירת החזקת נשק שלא כדין בפרט, המקימה סיכון ממשי וחמור לציבור ויוצרת פוטנציאל להסלמה עבריינית, ולפיכך מחייבת ליתן ביטוי עונשי הולם ומרתיע באמצעות הרחקת מבצע העבירה מן החברה לתקופת מאסר ממשית לריצוי בפועל...".

כמו כן, בהמשך דבריו מפנה בית המשפט העליון, שם, לדבריו של כב' השופט המנוח, א' לוי ז"ל, בע"פ 761/07 מדינת ישראל נ' אדרי (מיום 22.2.07):

"ניסיון השנים האחרונות מלמד שנשק המוחזק שלא כדין מוצא את דרכו לעיתים לידיים עוינות ולעיתים נעשה בו שימוש למטרות פליליות ואלה גם אלה כבר גרמו לא אחת לאובדן חיי אדם ולפגיעה בחפים מפשע שכל 'חטאם' היה שהם נקלעו בדרך מקרה לזירת הפשע. כדי להילחם בכל אלה צריך העונש לבטא את סלידתה של החברה ודעתה הנחרצת שלא להשלים עם עבריינות בכלל, ומסוג זה בפרט".

נ"ב. לא ראינו כל צורך להכריע במחלוקת העובדתית שניטשה בפנינו בין באות-כח הצדדים בשאלה, האמנם מצא המשיב את הנשק מספר שעות בטרם הגיעה המשטרה לביתו, אם לאו. הטעם לכך הוא, שיהיו הדברים אשר יהיו, תגובתו של המשיב להופעת השוטרים עם צו החיפוש, מצביעה על כך שהמשיב לא היה תם לב, שאחרת כיצד ניתן להסביר את תגובתו של המשיב אשר בהגיעו לפתח הדירה, כשהשוטרים משוחחים עם הוריו, צעק לעבר השוטרים "תלכו מכאן, אף אחד לא נכנס לבית", טרק את דלת הדירה, וברח לתוכה.

השוטרים, לאחר שפתחו את דלת הדירה, הבחינו במשיב כשהוא מחטט בארון פלסטיק בחדרו. משהודיעו לו השוטרים שבכוונתם לבצע חיפוש בדירה, תקף המשיב את אחד מן השוטרים, ולאחר שהשוטר התיז גז פלפל בפניו חזר ותקף אותו המשיב, עד כי השוטר נפל ארצה. גם השוטר הנוסף שניסה לרסן את המשיב, הותקף ע"י המשיב, שהשתחרר מאחיזתו של השוטר, וברח מן הדירה.

כאשר שוטר שלישי רדף אחריו אל מחוץ לדירה, נטל המשיב סכין בעלת להב קבוע שהייתה בחנות בשר סמוכה, ורץ לכיוון השוטר, כשהוא אוחז בסכין וידו מונפת. רק לאחר שאותו שוטר שלף את נשקו האישי יחד עם נרתיקו, שמת המשיב את הסכין ונמלט מן המקום (ומאוחר יותר הסגיר עצמו למשטרה).

נ"ג. ברי, שהתנהלותו זו של המשיב איננה התנהלות של אדם תם לב, שהרי לא היה פשוט מכך שהמשיב ימסור את הנשק אותו מצא, לידי השוטרים. התנהגותו של המשיב, כמתוארת בעובדות כתב האישום המתוקן, מדברת בעד עצמה.

על כל אלה, יש להוסיף כי בארון בו חיטט המשיב, נמצא אקדח מסוג "יריחו" שמספרו הסידורי שוייף ונמחק, ותחובה בו מחסנית ובה שישה כדורים וכאילו אין די בכך, הרי בארונות סמוכה החזיק המשיב בקופסה תחמושת תקינה שהכילה 34 כדורי 9 מ"מ, מיכל גז פלפל, וזוג אזיקים.

נ"ד. בדיון שהתקיים בפנינו, טענה הסנגורית, כי תגובתו של המשיב בכל הנוגע לתקיפת השוטרים, נעשתה מתוך מצוקה ולאחר שאחד השוטרים ריסס אותו בגז פלפל, ואולם, אין בטענה זו כדי לסייע בידי המשיב, שהרי השאלה שצריכה להישאל היא: מה הביא את השוטר לידי כך שהוא התיז גז פלפל על המשיב? התשובה הברורה מצויה בעובדות כתב האישום המתוקן, עובדות בהן הודה המשיב, דהיינו: השוטר התיז גז פלפל על המשיב לאחר שהזהירו, ולאחר שהמשיב דחף בחוזקה את השוטר והרים את ידו כדי לחבוט בו שוב. המשיב הוא זה שגרם בהתנהגותו שלוחת הרסן

להתפתחות האירוע למימדים שאליהם הגיע.

נ"ה. לא נעלם מעינינו, שאין הרשעות קודמות לחובתו של המשיב. שיקול זה הוא שיקול נכבד על מנת לקבוע כי הענישה שתוטל על המשיב, תהא ברף התחתון של מתחם הענישה, אותו קבע בית משפט השלום, אך לנוכח כל האמור והמפורט לעיל, ובשם לב לפסיקתו של בית המשפט העליון, אין הצדקה להסתפק בכך שריצוי עונש המאסר, יהא על דרך של עבודות שירות.

נ"ו. עיון בתסקיר שירות המבחן מיום 27.2.15 מעלה, כי המשיב קיבל אחריות פורמאלית בלבד ובלט הקושי שלו לקבל אחריות בסעיפים המתארים התנהגות תוקפנית מצדו. החרטה שהביע המשיב בגין מעורבותו באירוע, נובעת, כך קבע שירות המבחן, מן המחירים האישיים שעליו לשלם בגין מעורבות זו, אך הוא ביטא הבנה מצומצמת להשלכות החבריות של הסתבכותו והפגיעה האפשרית באחר.

נ"ז. לא זו אף זו: שירות המבחן מצוין, כי בלט אצל המשיב הצורך בהסרת מידע, הוא הותיר אצל שירות המבחן, ספקות ועמימות באשר לתוכן העבירה, וחמור מכך: שירות המבחן מעריך שקיים סיכון להישנות עבירה נוספת.

בהעדר חיבור מינימאלי לצורך טיפולי, אף לא בא שירות המבחן בהמלצה טיפולית.

נ"ח. אכן, שירות המבחן המליץ, כי יוטל על המשיב עונש מאסר קצר שניתן יהיה להמירו עבודות שירות, בעוד שמיצוי הדין עם המשיב עלול להעצים את קשייו הרגשיים ולחשוף אותו לדפוסי התנהגות עבריינית, ואולם, איננו סבורים שניתן בנסיבות העניין שבפנינו, לאמץ את המלצת שירות המבחן, בדבר הטלת עונש מאסר לריצוי על דרך של עבודות שירות.

כפי שנכתב בע"פ 5120/11 שתיווי נ' מדינת ישראל (מיום 18.12.11):

"... אין לאמץ את המלצתו החיובית של שירות המבחן בעניינו של המערער וכי יש להשית עליו תקופת מאסר שאינה קצרה. כידוע, תסקיר שירות המבחן הינו כלי עזר סטאטוטורי חשוב בבואו של בית המשפט לגזור את הדין. ואולם, ההחלטה הסופית מסורה לבית המשפט אשר יפעיל את שיקול דעתו העצמאית ויכריע על יסוד מכלול השיקולים הצריכים לעניין..."

כך נעשה גם אנו.

נ"ט. בית משפט קמא הביא בחשבון לזכות המשיב את הודאתו בהזדמנות הראשונה במסגרת הסדר הטיעון, דבר שהביא לחסכון בזמן. שיקול זה בהחלט מקובל עלינו ויש להביאו בחשבון. בית משפט קמא גם הביא בחשבון כי המשיב נטל אחריות על מעשיו לאחר שכתב האישום תוקן לקולא, אם כי נוסף, כי בהתאם לאמור בתסקיר שירות המבחן, קבלת אחריותו של המשיב לביצוע העבירה, הייתה פורמאלית והוא התקשה לקבל אחריות בסעיפים המתארים

התנהגות תוקפנית מצדו. החרטה שהביע נבעה, לפי התרשמות שירות המבחן, מן המחירים האישיים שעליו לשלם.

ס. בית משפט קמא הביא בחשבון, כי הטלת עונש מאסר בפועל בנסיבות אלה, תהווה פגיעה קשה במשיב שעד כה לא ריצה מאסר, וכן תפגע בבני משפחתו, אך מנגד יש להביא בחשבון את הנסיבות הנוספות שאותן מנה, ובצדק, בית משפט קמא, אך לטעמנו לא נתן להן ביטוי ראוי בקביעת העונש שעל המשיב לשאת בו. כוונתנו לנסיבות שאותן פירט בית משפט קמא ואשר קשורות בעבירה, משמע: התנהלותו של המשיב המצביעה על זלזול באוכפי החוק, התנהלותו של המשיב המצביעה על תעוזה והעדר מורא מפני השוטרים, התנהלותו המצביעה על העדר כל רסן וכן העובדה שהנשק והתחמושת היו מוסלקים בארונות בחדרו של המשיב. לטעמנו, נסיבות אלה לא קיבלו את הביטוי הראוי בעונש שהוטל בסופו של דבר על המשיב, הואיל ובנסיבות נשוא הדיון, לא ניתן להסתפק בעונש מאסר לריצוי על דרך של עבודות שירות.

ס"א. לא נעלמו מעינינו דבריהם של עדי האופי בפני בית משפט קמא (מר רפיק חלבי וד"ר אכרם חסון), וכך גם האמור בשני המכתבים שהוגשו לעיונו מטעמם של עדים אלה בשעת הדיון בפנינו.

לא נוכל אלא להביע תקווה שמאמצייהם של עדים אלה כדי להביא לשיקומו של המשיב, במובן זה שייכנס למסלול של לימודים, ויימנע בעתיד מהתנהגויות מסוג זה, אכן יישאו פרי. הבאנו ג דברים אלה, בין היתר, בחשבון בהגיענו למסקנה שעונש המאסר לריצוי בפועל שיוטל על המשיב, יהא ברף התחתון של מתחם הענישה, אותו קבע בית משפט קמא, בגזר דינו, ומה גם שכידוע אין זו דרכה של ערכאת הערעור למצות את הדין עם הנאשם שעה שמתקבל ערעור המדינה על קולת העונש.

ס"ב. על יסוד כל האמור לעיל אנו מחליטים להתערב בגזר דינו של בית משפט קמא ולבטל את העונש של 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, שהוטל על המשיב.

במקום זאת אנו מטילים על המשיב עונש מאסר בפועל לתקופה של 8 (שמונה) חודשים. מתקופה זו ינוכו הימים בהם היה המשיב במעצר (20.8.14 עד 8.10.14).

כל שאר חלקי גזר דינו של בית משפט קמא, יעמדו בעינם ללא כל שינוי.

המשיב יתייצב למאסרו בבית המעצר "קישון" ביום ראשון 16.8.15 עד השעה 10:00 או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות או דרכון.

על המשיב לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, טלפונים: 08-9787336, 08-9787377.

על המזכירות להמציא לשב"ס את העתק פסק הדין.

ניתן היום, כ"ט תמוז תשע"ה, 16 יולי 2015, במעמד הנוכחים.

יגאל גריל, שופט בכיר [אב"ד]

שושנה שטמר, שופטת

סארי ג'יוסי, שופט